Ч. 14. Пятниця 19 січня (1 лютого) 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

(До ситуациї. — З полудневої Африки. — Справа хіньска.)

До Politik доносять з Відня: Члени лївиці Кола польского приймили дуже прихильно гадку вибраня президентом палати дра Вайґля. Натомість більшість польского Кола не годить ся на той проект, оправдуючи ту постанову тим, що скоро Коло польске рішило держати ся полїтики вільної руки, то не може вводити свого члена до президиї. Вибір дра Фукса вже з тої причини виключений, що против єго вибору на посла внесено протест. Вибране президентом посла, котрого мандат оспорюваний, було би невідповідне. — З причини нинїшного відкритя ради державної, скликано на вчера у Віднї шість робітничих зборів. Хід зборів був спокійний, з виїмком одних, котре розвязано з тої причини, що бесїдники ганьбили раду державну.

В Боденбаху відбули ся неділю збори мужів довіря нїмецкого радикального сторонництва; на зборах було 8 нїмецких радикальних послів з Чехії, між ними також Вольф. Там розходило ся о те, щоби довести до злуки з Шенерериянцями. Збори ухвалили заяву такого змісту: Всї посли, вибрані на підставі лїнцкої проґрами, повинні поступати згідно. Підписані 8 послів з Чехії пристають на заяву п. Шенерера. Они бажають такої звязи австрийских країв з нїмецкою державою, котра би тривало обезпечала нїмецку національність. Длятого поборюють кожде правительство, противне тій цїли, і не можуть брати участи в заявах льояльности доти, доки правительство буде вести таку полїтику. Зберігати нїмецку національність в чистоті від всякого чужого вплыву, отже і від жидівского, та відречи ся Риму, уважають они за свій обовязок, котрий розуміє ся сам собою; але заразом заявляють, що рух за розривом з Римом уважають за справу полїтично-національну, а не за релїґійну, і длятого становище послів в радикальнім нїмецкім союзї не може залежати від їх віроісповіданя". А що заяву Шенерера підписало вже перед тим 11 нїмецких радикальних послів з Чехії, то таким чином всї нїмецкі радикали приступили до „всенїмецкої ґрупи" парляментарної. Збори висказали дальше гадку, що союз з нїмецким сторонництвом людовим, з виїмком католицкого людового сторонництва, можливий, бо, між обома сторонництвами нема великої різницї поглядів; але могло би прийти до тої злуки лише під тим услівєм, щоби провід лишив ся при радикалах. Що-до т. зв. поступового сторонництва (давнїйших лїбералів), то висказувано гадку, що оно з конечности буде мусїло прилучити ся. — Вірноконституцийні великі властителї з ріжних країв коронних, відбувши конференцию під проводом ґр. Освальда Туна, видали комунїкат, в котрім зазначують свої династичні чувства та пятнують оклик los von Rom, як противний свободі совісти. Комунїкат заявляє, що вірноконституцийні великі властителї готові кождої хвилї виступити против правно полїтичних тенденций, що мають на цїли відокремлене деяких країв коронних в сепаратистичнім дусї.

Про бурску війну появилось в Daily News донесенє, що рапорт, який льорд Робертс зложив устно королевій Вікториї, був такий некористний, що став причиною смертельної недуги старенької королевої. Именно мав заявити льорд Робертс, що положенє анґлїйских войск дуже страшне, а війна скінчить ся лише тоді, як Анґлія зможе виставити що найменше 300-тисячну армію, та що по війнї треба буде в Трансвалю і Оранії держати що найменше 200 тисяч войска. Инші дневники візвали льорда Робертса, щоби заперечив тим донесеням Daily News, але Робертс не відозвав ся нї словом. Дневник Speaker доніс, що міністерство одержало дуже сумні вісти з поля війни, але рішило не оголошувати їх. Мала надійти там вість, що в йоганесбурскім окрузї громадять ся сильні відділи Бурів, котрі намірили зруйнувати копальні золота і диямантів. Був би то великий удар для Анґлії, бо тi копальнї представляють тепер одинокy вартість гористого та ще так страшно спустошеного краю. Times заперечив вправдї сїй тривожній чутцї, але берлиньска фірма Сіменса і Гальского одержала відомість, що побудована нею електрична зелїзниця під Йоганесбурґом, а именно єї забудованя і динамо-машини вилетїли у воздух від динамітних підкопів Бурів. З того видко, що небезпечність є близька, а она значила би для Анґлії — тяжку економічну руїну.

З Хіни доносять, що заступник Росії в Манджуриї предложив такі мирові услівя: Хіньске правительство в Манджуриї остає в своїй силї; російскі урядники будуть мати надзір над правительственними справами; цїла Манджурия буде звернена Хінї; надзір над войсковими справами має бути повірений Росії; всї укріпленя мають бути знесені; всяке оружиє і муниция мають ся видати Росії а виріб оружия і муниції має на будуче заборонитись; правильних войск хіньских не допускає ся до

---

4)

ДІД АРХИП і ЛЬОНЬКА.

(З російского — Максима Горького.)

(Конець).

Глухий кашель і зітханя старого перебили єго гадки.

— Ах, ах! Я чую, що мій конець близько!.... Льонька, синку, ходім до граничної будки! Бачиш, надходить буря.

Льонка поглянув уважно в сльозами змочене лице старого, що з жадобою втягав в себе воздух; він чув, як в єго грудях свистало і хропіло, немов би казало: Вскорі спічнеш!— і не відвертав очий від того лиця.

Осьвітлене місяцем лице, з подертою шапкою, з бровами і бородою, що кидали дивні тїни, судорожно порушаючі ся уста, широко отверті, блискучі очи — всьо то разом було і страшне і викликувало милосердіє. В Льонцї збудило ся в наслїдок того нове чувство, що єго спонукало ще дальше відсунути ся від діда. Відкрив нараз в діді щось чужого.

— Ну, то сидім дальше! — заворкотів старий, і глупо усьміхаючи ся, почав перебирати в своїй торбі.

Льонька відвернув ся і знов глядів в степ.

Льонька, Льоночка, подиви-но ся! — залепетів нагле дід немов крізь плач, і торжественно, цїлий згорблений від сильного кашлю, подав дитинї щось довгого, блискучого. — Срібло, чисте срібло! Варта пів сотки рублів! — шепнув.

Єго уста і руки дрожали від болю і захланности, а цїле лице скривило ся.

Льонька затремтів і відіпхнув єго рукою.

— Сховайте скоро, ах діду, сховайте! — благав тихо, і боязливо розглядав ся на всї сторони.

— Що тобі, дурний хлопче? Бојш ся, синку? Я заглянув у вікно, а він там висів — раз, два, три! вхопив я, сховав єго насамперед під підлогу, відтак в корчах, а потім як ми виходили з села, я удав, немов би згубив капелюх, схилив ся і взяв єго. Дурні они всї! А хустину я також взяв — ось она!

Дрожачими руками виймив хустину з поміж своїх лахів і розвинув перед очима Льоньки.

Хлопцеви здавало ся, немов би нараз роздерла ся заслона, і показав ся єму дивний образ: Він і дід ішли скоро сїльскою улицею, скриваючи ся боязливо перед очима прохожих; бо кождий має право обох їх бити, на них плювати, їх ханьбити. Цїле окруженє, плоти, доми, дерева, всьо вкрите мракою, всьо хитає ся під вітром, чути острі, сердиті голоси. Та тяжка дорога безконечно довга, і виходу з села не видко задля множества танцюючих домів, що або підходять до них, немов би їх хотїли роздавити, то знов відступають, і при тім сьміють ся їм в очи темними пятнами, вікнами. І нагле роздає ся з одного вікна голосний крик: Злодії, злодії! Великий і малий злодій! — Потайки кинув Льонька оком на вікно, і замітив ту дівчину, що так плакала, і котру він хотїв боронити. Она побачила єго погляд і виставила єму язик, а єї синї очи блищать злобно і остро і колють Льоньку як голками....

Той образ постав в уяві хлопця і щез так скоро, як прийшов, полишаючи злобний усьміх, яким він глянув в лице діда.

Серед безпастанного кашлю дід заєдно говорив, вимахував руками, усьміхав ся вдоволено, хитав головою і отирав піт, що великими каплями виступав із зморщин лиця.

Тяжка, поторгана хмара закрила місяць, так, що Льонька ледве міг бачити діда. Він привів собі на память образ плачучої дївчини і порівняв єго в гадцї з образом старця. Той старий, немічний, лакомий, обдертий дід видавесь єму побіч неї, заплаканої, але здорової, сьвіжої, хорошої, котрії він тілько болю завдав, таким непотрібним і майже злим та поганим, як чарівник в байцї. Як то можливе? Чому він так єї скривдив?

А дід говорив хрипким голосом:

— Коби я зібрав сто рублів — міг би спокійно умерти.

— Ох — і нараз щось заворушило ся в Льонцї — лїпше мовчіть і умріть вже раз....

Манджурії; Хіна має у відповідний спосіб боронити російских зелізниць і вкінци па случай війни Росия буде Хіні помагати. Татарский ґенерал Чечі не хоче тих условий приняти. Лїгунчан поручив в тій справі вести дальші переговори з Росиєю.

Новинки.

Львів дня 31 січня 1901.

— Ц. к. Дирекция почт і телєґрафів оповіщує: З днем 1-го лютого 1901 вводить ся наново переказовий оборот з Чорногорою. Одним переказом почтовим можна пересилати найбільше 1.000 корон.

— Маєтність Олешу під Товмачем, простору 1742 моргів, купили селяни на лїцитациї за цїну 225.036 зр, 50 кр. Тимчасовий заряд маєтку віддав ц. к. суд станиславівский о. Т. Войнаровскому. Розділ землї поміж парцелянтів не наступить скорше аж в осени.

— За підпал засудив львівский трибунал судиїв присяжних Тадея Ляховского із Застави коло Угнова на вісім лїт тяжкої вязниці. Тадей Ляховский, 30-лїтний, отець четверо дїтий, підпалив в ночи на 13-го жовтня 1900 р. хату своїх братів Яська і Владислава із завистн, програвши процес з ними о спадщину по батьку.

— З розпуки за дитиною. В ночи дня 25 падолиста м. р. вийшла непостережено з хати Мария Бас, селянка з Острівчика коло Теребовлї, і пропала без вісти. Доперва дня 22 с. м. селянин Ваврик Франкевич спостеріг єї тїло выстаюче з леду. Переведене слїдство доказало, що она допустила ся самоубийства з розпуки по смерти одинокої дитини.

— Стережіть ся мантїя! Від якогось часу волочить ся по краю молодий мужчина високого росту, білявого волося, з малими вусами і відстаючими в горі упами. Він умів говорити кількома мовами і предетавляв ся яко Еміль Косткевич, студент з Росиї, котрий з причин полїтичних мусїв звідтам втїкати, та вимапює грошї від людий.

— Лютїйшої екзекуциї хиба вже не може бути, як ось недавно тому відбула ся в часї похорону жінки одного купця в нїмецкім місточку Беннекенштайн, в горах Гарц. Чоловік померної стратив через довголїтну недугу і злї інтереси цїле своє майно, і мав ще заплатити довг в сумі 125 марок. А що він не міг заплатити, то прийшов екзекутник, щоби его фантувати. Отже урядник судовий явив ся в сам день похорону, та казав виносити з хати, що лиш дало ся. Нещасливий чоловік мусїв дивити ся, як екзекутник казав виймати стільцї зпід тїла, на котрих оно спочивало, як виношено шафи, скрині та иншу знадобу на підсїнє сусїдної хати при тїй самій улици. Як-раз коли рушив похід похоронний, і коли померну несено попри згадане підсїнє, відбувала ся там лїцитация.

— Перейшов батька. В Монахові, тій найславнїйшій і найперщій на сьвітї резиденциї не меньше славного на весь сьвіт баварского пива, розповідають собі таку подію, яка там приключила ся сими днями в королївскім бровари. Сидить собі там якийсь панок, звістний в містї адвокат і пиволюб В., та кличе около півночи кельнерку і каже до неї: Каті, кілько я Вам винен? — Ви випили 14 мас (баварска маc має трохи більше як 1 лїтру), отже належить ся 2 марки 89 феників. Пиволюб усьміхнув ся, вдоволений сам з себе, і відзиває ся: А що, правда! Тілько нинї тут ще нїхто не випив! — Чому нї, — каже на то кельнерка — осьтам в кутї, на самім кінци, сидить якийсь, що вже випив 15 мас. — Що о о? А, то мушу подивити ся на него; покажіть менї того чоловіка. Адвокат пішов туди і побачив — свого сина! Втїха була велика; батько з сином стали обнимати ся і аж плакали з радости, і з тої втїхи пішли відтак разом на вино.

Господарство, промисл і торговля.

— В Товаристві взаїмних обезпечень „Днїстер“ прибуло в місяци грудни 1900 по потрученю сторн 840 важних полїс на 3,700.726 кор. обезпеченої вартости з премією 19.876 кор. 56 сотиків.

В цїлім роцї 1900 було 84.765 важних полїс на суму 89,159.867 кор. з премією 771.687 кор. 46 сот. — В роцї 1899 було 75.373 важних полїс на суму 79,598.976 кор. з премією 680.504 кор. 46 сот.; прибуло отже в роцї 1900 більше о 9.392 полїс, 9,560.891 кор. обезпеченої вартости і 91.183 премій.

Шкід прибуло в грудни 36 случаїв. Разом в цїлім роцї 1900 було 865 шкід. — Сума всїх шкід разом з коштами лїквідациї і надгородами за ратунок виносить brutto 455.617 кор. 29 сот., з чого відтрутивши часть реасекурованy, припало на власний рахунок 218.355 кор. 30 сот. В роцї 1899 було 779 шкід в сумі 415.121 кор. 30 сот. brutto, з чого оставало на власний рахунок 198.201 кор. 70 сот.

Фонд резервовий з днем 31 грудня 1900 виносить 311.540 кор. 11 сот.

Дальше з приємностию подаємо до відомости наших членів, що з надвижки за рік 1900 сплатить ся вже решту фонду основного 16.000 кор. а квоту 61.734 кор. оберне ся на звороти членам за рік 1900 в висотї 8 проц. при відновленю їх полїс.

Близші дані і замкненє рахунків за рік 1900 подасть ся до відомости по засїданю ради надзираючої.

— Товариство взаїмного кредиту „Днїстер“ стоваришене зареєстроване з обмеженою порукою у Львові.

Рахунок зисків і страт за рік 1900

Зиски Кор. с.		Страти Кор. с.
23.256 86	З Р. відсотків побраних за р. 1900	
	З Р. коштів адмінїстрациї	15.206 94
	„ „ цінних паперів: страта на ріжницї курсу .	418 —
	відписано непевну претенсию екзеквовану	249 88
	Резерва на оплату податку за р. 1900	600 —
	Чистий зиск .	6.782 04
23.256 86		23.256 86

Рахунок Білянсу.

Пасива Кор. с.		Актива Кор. с.
	Готівка 31/12 1900 . . .	7.417 17
2.523 56	Непіднята дивіденда за р. 1897, 1898 і 1899	
73,087 49	Вплачені удїли членів, стан 31/12 1900:	
806803 70	Стан вкладок до обороту (щадничих)	
	стан пожичок на скрипта	731624 57
	„ „ „ векслї	32.112 88
12.311 22	відсотки побрані на р. 1901	
6.919 46	фонд резервовий	
758 83	специяльна резерва	
39 35	кошти спору	
	цінні папери фонду резервового	6.916 —
	цінні пап. фонду оборотов.	40.530 —
	на рахунку біжучім в Банку краєвім	24.760 —
	в щадници почтовій (оборот чековий).	10.622 —
	Льокациї в банках і Товариствах	55,970 81
236 06	ріжні кредитори і дебітори	108 38
600 —	резерва на оплаченє податку за р. 1900	
6.782 04	Чистий зиск з р. 1900	
910.061 81		910.061 81

Як не умрете то будете красти.... застогнав Льонька і зірвав ся на рівні ноги. — Старий злодій, ух! — і він затиснув малий, худий кулак і потряс ним перед лицем умовкаючого діда та упав відтак тяжко на землю, промовивши ще крізь затиснені уста: — Дитину обкрадати! Ах, як красно! Ви старі — але відтак.... того не дарують вам на тім сьвітї....

Нараз цілий степ облив ся яским синім сьвітлом, що немов хотів его спалити; мрака над ними на хвилю щезла. Грім загуркотів і покотив ся з відгомоном по степи, потрясаючи воздухом. Ціле небо покрило ся чорними хмарами, котрі вже цілковито закрили місяць.

Було темно. Далеко замиготіла тихо але грізно блискавка, а хвильку пізнїйше відозвав ся грім. Відтак настала тишина, здавалось безконечна. Льонька перехрестив ся. Дід сидів непорушно, німо, немов би приріс до пня дерева під котрим сидів.

— Діду — шептав Льонька, дожидаючи в смертельній тревозї другого грому — ходім до села!

Знов задрожало небо, знов займило ся огнем і знов роздав ся гук грому, немов би тисяч зелізних плит упало на землю і ударило о себе!

— Діду! — крикнув Льонька.

Єго крик приглушений громом звучав як голос розбитого малого дзвінка.

— Що дитинко? Боїш ся, га? — спитав дід хрипким голосом, не рушаючи ся. В его словах звучало огірченє, біль і глум; Льоньці здавало ся, немов би до него говорив хто чужий.

Почали падати грубі каплї дощу; їх шум був якийсь загадочний, немов би що віщували. Далеко в степи падав дощ вже сильною струєю, безперервно; то звучало як потиранє щіткою по сухій земли. Але тут коло діда і Льоньки лише ще кропило декуди; кождий голос завмирав без відгомону, самітно, бідно.

— Я не піду в село! Нехай мене старого пса, злодія, затопить дощ! Не піду! Нехай мене грім убє — говорив дід, хапаючи хорими грудьми воздух. — Іди сам.... Ось тут село.... Іди, я не хочу, аби ти тут сидів.... Проч!... Іди, іди!

Голос діда звучав глухо і хрипко.

— Діду, простіть! — благав Льонька присуваючи ся до него.

— О, я не піду.... не прощаю.... Сім лїт я тебе плекав.... всьо для тебе робив.... жив для тебе. Чи я чого потребую? Атже я умираю.... умираю.... а ти кажеш: злодій! Для кого я став злодієм? Для тебе, ах, всьо для тебе. На, возьми, возьми, я для цілого твого житя збирав.... ба правда і крав. Бог всьо видить. Він знає, що я крав. Він знає. І покарає мене. Не змилує ся надімною. Менї, старому псови, не простить крадежи. І він вже мене покарав. Боже, як ти мене покарав! Рукою дитини побив ти мене. Господи, ти справедливий! Іду на твій суд. Возьми мою негідну душу, я готовий.... іду! Ах!... Так.... тепер я вже всьо зробив!...

Голос діда замінив ся в проймаючий зойк, що наповнив серце Льоньки страшною тревогою.

Потрясаючі степом і небом удари грому були такі голосні, слїдували так скоро один по другім, немов би кождий з них мав вимовить щось незвичайно пильного сказати і настигаючи один другого гуділи безнастанно.

Блискавкою роздиране небо дрожало і степ дрожав, викидаючи із себе то сині огники то потапаючи в непроглядній пітьмі. Деколи осьвітила блискавка далекі простори, але ті простори здавалось чим скорше утікали перед гримотами.

Лило як з цебра. Великі каплї, що при сьвітлї блискавки блищали як сталь переміняли ся в нитки густої сїти, що ділила степ від села і вкривала собою его гостинні осьвітлені вікна.

Цілий степ наповнив ся диким гуком і шумом, що безупинно і безпощадно лив ся з неба. Льонька тремтів від страху, холоду і якогось давлячого чувства вини. З широко отвертими очима глядів непорушно в пітьму; не хотів клипати очима, хоч спливаюча з его мокрої голови вода заливала єму очи. Слухав слів діда, що губили ся в повени гуку бурі.

Дід все ще кричав.

Льонька чув, що дід сидів і не рушав ся, але єму здавало ся, немов би він мусів сам загибати, немов би мусів далеко піти, а его са-

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Галицко-угорский рух спільний. До тарифи для повизшого руху (часть II, зшиток 1. з 1. грудня 1900), появив ся додаток з поправками, взгл. доповненями, котрий між иншими містить зміну постанов реекспедицийних, і влучене стациї Скавина до тирифи для олію мінерального.

Полуднево-німецкий - австро-угорский звязок зелїзничий. З днем 1. лютого 1901 увійде в житє додаток III до тарифи часть II, зшиток 10, з дня 1-ого грудня 1898.

Розширене обсягу дїланя стациї Шенвер на зелїзници льокальній Марієнбад-Кярльсбад. Урядженy дотепер тілько для руху особового і пакункового стацю Шенвер, на зелїзници льокальній Марієнбад-Карльсбад, отворено д. 1. січня 1901, також для посилок товарових, призначених для управи будови зелїзниці Ельбоґен-Шенвер.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Прага 31 січня. Hlas Naroda доносить, що неправдивою єсть вість, немов би „Християньско-славяньский Союз“ не мав вже істнувати в новій палатї. Противно приступлять до него Словінцї, Русини, чеські клерикали Стоян і Гурбан, а лише питане, чи війдуть до него дальматиньскі посли.

Льондон 31 січня. Цїсар Вільгельм виїздить в недїлю вечером на корабли „Гогенцоллерн“ з поворотом до Нїмеччини.

Льондон 31 січня. В день похорону королевої т. є. в суботу будуть замкнені в Льондонї всї банки, склепи, склади і т. ин. з провінциї прибуває множество народа.

Петербург 31 січня. Наслїдник російского престола вел. кн. Володимир виїхав з дружиною до Льондона на похорон королевої Вікториї.

Клянвіліям 31 січня. Прибув сюди відділ полковника Бетуна. В Капштадтї побоюють ся, що виперти Бурів з Капляндy буде дуже тяжко, бо цїлий той край гористий і непригідний до рухів більших відділів войск.

Льондон 31 січня. Кічепер доносить, що ґен. Нокс звів борбу з Деветом, котрий хотів знов продерти ся до Капляпду. Близших вістий про сю битву нема.

Курс львівский.

Дня 30-ого січня 1901.	платять К. с.	жадають К. с.
I. Акциї за штуку		
Банку гіпот. гал. по 200 зр.	620 —	635 —
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	354 —	364 —
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	530 —	538 —
Акциї гарбарні Ряшів	—·—	150 —
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку	400 —	410 —
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	90 —	90 70
Банку гіпот. 5% преміов.	109·50	—
Банку гіпот. 4 1/2%	98·10	98·80
4 1/2% листи застав. Банку краєв.	98 70	99 40
4% листи застав. Банку краєв.	92·—	92·70
Листи застав. Тов. кред. 4%	92·—	92·70
„ „ 4% льос. в 41 1/2 літ.	93 —	93 70
„ „ 4% льос. в 56 літ.	90·08	91 50
III. Облїґи за 100 зр		
Пропінацийні гал.	95 70	96 40
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	101 —	101·70
„ „ „ „ 4 1/2%	98 70	99 40
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	92 —	92 70
Позичка краєв. з 1873 по 6%	100 —	—
„ „ 4% по 200 кор.	93·—	93 70
„ м. Львова 4% по 200 кор.	87 —	87 70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	66 —	70 —
Міста Станиславова	150 —	—·—
Австр. червон. хреста (Курс віденьский)	47 75	48.75
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	23·	23 80
Італ. черв. хрес. 25 фр (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архікн. Рудольфа 20 К. (Курс віденьский)	60 —	63 —
Базиліка 10 К. (Курс віденьский)	14 —	15 —
Joszif 4 К. (Курс віденьский)	6 50	8 —
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский)	8·50	10 —
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11 27	11·45
Рубель паперовий	2·53	2·57
100 марок нїмецких	117·40	118 —
Доляр америк.	4·80	5 —

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1900 після середно-європ. год.

Зі Львова

посп.	особ.	відходить
		День
	6·25	До Лавочного, Мукача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Коломиї
	6·35	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Сколього, Лавочного від 1/7 до 15/9.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·35	„ Іцкан, Сопова, Бергомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від 1/7 до 15/9 в недїлї і сьвята
1 55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від 7/5 до 10/9 в недїлї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3 05	„ Стрия, Сколього лиш від 1/5 до 30/9.
	3·15	„ Янова від 1/5 до 15/9.
	2·20	„ Зимноводи від 13/5 до 16/9.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	7·48	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·30	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави з Орлова від 15/5 до 15/9.
	6·13	„ Янова від 1/5 до 15/9 в будні дни
	6·50	„ Лавочного Мукача Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·12	„ Янова від 1/5 до 15/9 в недїлї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·00	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

До Львова

посп.	особ.	приходить
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·05	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12 55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·15	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від 1/7 до 15/9.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	6 00	„ Сокаля
	5·45	„ Кракова
5 55		„ Чернівців
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Коломиї
	9.23	„ Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в недїлю і сьвята
	7·24	„ Брухович від 7/5 до 30/6 і від 16/8 до 15/9.
	8·50	„ Брухович від 1/7 до 15/9 що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·28	„ Янова від 1/6 до 15/9.
	9·45	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·00	„ Іцкан, Коломиї, Підвисокого
	10·12	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·30	„ „ на гол. дворець
	10·15	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5.

мого тут лишити. Мимохіть присунув ся близше до старця і коли єго діткнув ліктем, стрепенув ся і був готовий на щось страшного.

Широка, сильна блискавка осьвітила обох; сиділи оба побіч себе скулені, згорблені, перемоклі.

Дід розкладав руками і цілком утомлений, безсильний заєдно бурмотів.

Коли Льонька заглянув в єго лице, скрикнув зі страху. В синім сьвітлї блискавки, виглядав дід як мертвий; бездушні, страшні були мутні очи, що дивили ся на внука Льонька гадав, що дід зараз єму що зробить.

— Діду! Ходіть! — стогнав, укриваючи голову на грудях діда.

Дід нахилив ся над ним, обіймив єго своми тонкими, костистими руками і сильно притулив до себе. І нагле скричав пропшибаючим голосом, як вовк що попаде в лапку.

Майже божевільний зі страху, вирвав ся Льонька, зірвав ся на ноги і полетів стрілою наперед себе з широко отвертими очима, осліплений блискавицями, падучи і знов встаючи і біг все дальше і дальше в непрогляднy пітьму. То пітьма уступала перед синім, миготячим сьвітлом то знов вкривала собою нещастного, наляканого хлопця.

Дощ шумів так студено, так одностайно, так страшно, що вскорі здавало ся, немов в степи не було ніколи нічого иншого лише дощ, сьвітло блискавиць і гук грому.

На другий день рано прибігли малі сїльскі дїти що вийшли в степ, зараз назад до села і заворушили цїлу громаду, коли оповіли, що бачили вчерашного жебрака під одною вербою і що він певне убитий, бо коло него лежить ганджар.

Але коли найстарші козаки вийшли за село, аби поглянути, справа представила ся инакше. Старий ще жив; пробовав встати, але не міг. Хотів о щось питати, але єго язик був поражений. З сльозами в очах глядав в товпі, але не найшов, чого шукав і нїхто єму не відповів.

Під вечер умер і похоронили єго там, де найшли, під вербою. Була між ними рада, чи не поховатиб єго на кладовищи, але урадили, що не можна, раз що він був чужий, а друге що то був злодій і умер без причастия. Побіч него в болотї найшли ганджар і хустину.

По кількох днях найдено і Льоньку.

Над яром в степі зібрало ся стадо ворон, а коли там заглянено, найдено хлопця, з лицем оберненим до землї з розпростертими руками в намулї, що по дощи лишив ся на днї яру.

Спершу постановлено похоронити єго на кладовищи, бо був ще дитиною. Але по довшій розвазї похоронено єго побіч діда під вербою. Усипано над ними могилу і поставлено на ній простий камінний хрест.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).